

"אנה אלך אנה אפנה"

ישראלים רבים נוסעים לחו"ל ודווקא שם מעצבים את זהותם היהודית. שלומית מבקשת לשתף אותנו בסיפורה האישי.

"צריך להתרחק. להתנתק. להסתובב. להתחיל ללכת ולא להביט יותר לאחור."

כך אמרתי לעצמי פעם אחת בחיי, בהיותי בת 17. המילים הן שנתנו לי את הכוח להתחיל בדרך חדשה כשאני משאירה מאחור את המטען, המגזר, ובעיקר את הרגשות.

במרחק של 20 שנה ובמבט מפוקח לאחור, המילים 'דע מניין באת ולאן אתה הולך' מהדהדות לי פתאום כאילו ממקום לא ידוע. פתאום יש קשר בין שני חלקי המשפט. תמיד ידעתי מניין באתי ולאן אלך ומעולם לא היה חיבור בין שני האיברים האלה - עד עכשיו.

את ההחלטה לצאת כולנו כמשפחה ולהתרחק, קיבלנו לפני שנתיים. בקלות. שנים ארוכות של חיים אינטנסיביים לוחצים בארץ גרמו לנו להבין שהגיע הזמן לנשום אויר במקום אחר. החלטנו לקבל את ההצעה לצאת לשליחות בדרום אמריקה.

אני, שהייתי משוכנעת שבכל מקום נידח בעולם תמיד ימצא הישראלי שגר בו, וגם אם לא - אין בעיה, הופתעתי לגלות שאנחנו לבד. למעשה הופתעתי יותר ממה שהרגשתי כשהבחנתי בלבדות הזו.

לפתע פתאום לוח השנה הקלנדרי לא מכתוב חגים או חופשות, יש צורך לייצר וליצור אותם לבד. להחליט. הרגע בו נדרשתי לעצור ולחשוב איך אני מתכוונת לחגוג את החג הבא, הביא אותי לחקור, ללמוד ולהבין לפני שמחליטים מה עושים, ובעיקר איך עושים.

לאט אך בעקביות התפתחה אצלנו מסורת של ארוחות חג שהמשותף ביניהן היה חוסר הקשר בין האנשים היושבים יחד סביב השולחן, ובינם לבין היהדות ומנהגיה. מצאתי עצמי מקפידה על המנהגים שבבית בארץ, לא הייתי מעלה על דעתי לקיים. התחלתי להדליק נרות שבת שגרמו ליום שישי להראות אחרת.

הכנסת התוכן היהודי הביתה לתוך חיי היומיום

באופן מכוון ולא כפוי, מתוך בחירה, ומציאת הטוב והמאיר שבדברים, עוררה את השאלה הבלתי נמנעת: למה נמנעתי עד היום מלהכניס הביתה את המסורת שגדלתי על ברכיה, והנחתי לתרבות ולמנהגים שיישאר מעבר לדלת?

לכאורה, התשובה ברורה. הניתוק והבידוד, הרצון להרגיש שייך ולא תלוש גורמים לאמץ את כל מה שמזכיר את הבית, את המקום אליו מתגעגעים. אבל ככל שאני מעמיקה במחשבה על הנושא אני מרגישה שיש דברים עמוקים יותר שמנעו זאת ממני בארץ. לאט אבל בברור אני מבינה שכנראה מדובר באותו פחד מהשינוי המחודש ל"מגזר"... והרי לשם הבטחתי לא לשוב.

השאלות שעולות בעקבות המסע הזה רבות ומטרידות. מטרידה מכל השאלה למה ספר הספרים, התנ"ך, נשאר ברמה של שיעור מקרא, ולא מפלס את דרכו לחיי היומיום שלנו. לא מתוך החיבור הדתי שלו לאלוהי ישראל, לקיום מצוות, אלא כספר היסטורי-תרבותי-לאומי שאמור להיות שגור בפי כל בוגר וילד. בפי כל מי שמרגיש שהוא שייך. למה אנחנו בורחים כל הזמן?

נדמה שעוד רבה הדרך ועוד רבות השאלות. מה שברור הוא, שמקודה זו יש רק דרך אחת להמשיך הלאה. והפעם, בלי פחד.

שלומית רובין פרו

מקור ראשון בראש שלך « בקו שלך » במייל שלך

חדש!

מהדורה דיגיטלית יומית מלאה של עיתון
מקור ראשון

עיתון, ארכיון ועלון שבת 'מקורי' אצלך
במייל כל יום בצהריים... והכל חינם

נקי. איכותי. אמין. רציני. מעמיק.
להרשמה

www.jtimes.co.il